

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. N. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2015, č. j. MV-134171-3/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2016, č. j. 30 A 155/2015 – 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2015, č. j. MV-134171-3/SO-2015. Daným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 6. 2014, č. j. OAM-1735-19/ZR-2013, jímž bylo výrokem I. zrušeno stěžovatelovo povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) a písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a výrokem II. byla stěžovateli stanovena lhůta k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

I. Vymezení věci

[2] Předmětem sporu je, zda stěžovatel svým dosavadním jednáním naplnil podmínku „opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek“ a zda jsou dopady rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

[3] Dle závěrů napadeného rozhodnutí se stěžovatel tím, že byl již 2x odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za zvláště závažný trestný čin, dopustil protiprávního jednání řadícího se do nejzávažnější kategorie protiprávního jednání v právním řádu. Trestné činnosti se dopouštěl opakovaně, úmyslně, po předchozím uvážení a ze ztísných pohnutek. Z těchto důvodů došlo k naplnění § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců. Současně dospěly k závěru, že zrušením povolení k trvalému pobytu nebude stěžovateli nijak bráněno v kontaktu s rodinou, dojde pouze k odebrání nejvyššího možného pobytového oprávnění, čímž dojde k zásahu do soukromého a rodinného života, nikoli ovšem nepřiměřenému vzhledem k závažnosti spáchaných trestných činů.

[4] Krajský soud hodnotil jednání stěžovatele jako jednání intenzivně ohrožující důležité zájmy společnosti, proto podřaditelné pod pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Jedná se o opakovanou trestnou činnost spočívající v nelegálním dovozu cigaret s cílem vyhnout se zaplacení dovozního cla a spotřební daně dle § 148 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, v rozhodném znění (dále jen „trestní zákon“). Výše škody, která by vznikla v případě, že by trestná činnost nebyla odhalena, byla odhadnuta v prvním případě na přesahující částku 9 milionů Kč a v druhém případě na přesahující částku 13 milionů Kč. V těchto souvislostech odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2004, č. j. 63 T 17/03, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2007, č. j. 5 T 57/2006 a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 5. 2007, č. j. 3 To 21/2007.

[5] Při svém posouzení zásahu do soukromého a rodinného života se zabýval mimo jiné i vztahem k M. J., dceři stěžovatele (dále jen „dcera stěžovatele“), která je českou státní občankou, nar. X, jež stěžovatel jmenovitě označil ve správním řízení jako svou příbuznou. Po dobu výkonu trestu odnětí svobody, tj. od 12. 5. 2007 do 25. 4. 2014, ho ani jednou nenavštívila a ani on o její návštěvu nepožádal. Vazba na další dceru stěžovatele, paní T. T. H. N., st. příslušnici X, byla zjištěna pouze z Cizineckého informačního systému. Jeho další dítě, zletilý syn, byl uveden pouze v rozsudku Krajského soudu v Praze, sp. zn. 5 T 57/2006, avšak tato vazba nebyla nalezena v Cizineckém informačním systému. Tyto vazby nelze považovat v daném případě za silné, vzhledem k dlouhodobému odloučení způsobenému výkonem trestu odnětí svobody a k tomu,

pokračování

že stěžovatel dvě výše zmíněné osoby jako své rodinné příslušníky během správního řízení ani neoznačil.

[6] Při zvažování přiměřenosti zásahu posuzoval soud i délku pobytu stěžovatele na území České republiky, jeho již ukončené podnikání i rodinné vazby a zároveň vysokou nebezpečnost jeho protiprávního jednání. Dospěl k závěru, že zásah nelze hodnotit jako nepřiměřený.

[7] Ani dopis dcery stěžovatele ze dne 25. 10. 2015 adresovaný žalované a doručený spolu s žalobou krajskému soudu, tzn. doručený až po vydání napadeného rozhodnutí, nemohl svým obsahem závěry soudu ovlivnit. Neobsahuje konkretizaci rodinných vazeb, význam je kladen především na finanční podporu ze strany otce, kterou může i nadále plnit, neboť zrušením povolení k trvalému pobytu se neruší vyživovací povinnost. Soud poukazuje také na dvouletou prodlevu mezi zahájením řízení (dne 1. 8. 2013) a dopisem dcery stěžovatele, ze kterého dovozuje jejich nepravdivý kontakt.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Namítá to, že jednak je rozsudek krajského soudu založen na nesprávném právním posouzení a jednak jde o rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se soud dostatečně nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě.

[10] Podle stěžovatele krajský soud nesprávně právně posoudil otázku týkající se podmínek uvedených v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy nesprávně a nezákonně interpretoval a aplikoval neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“.

[11] Výklad výše zmíněného pojmu se nachází v konstantní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu či Soudního dvora Evropské Unie (dále jen „SDEU“), přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009 – 68, z něhož dále cituje část týkající se nutnosti soudního přezkumu výkladu neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek“.

[12] Zákon o pobytu cizinců včleňuje do zákona i výhradu veřejného pořádku, coby projev suverenity státu. Ve vztahu ke zrušení již uděleného povolení k trvalému pobytu požaduje, aby závažné narušení veřejného pořádku probíhalo právě a jen v současnosti, což vyplývá nejen ze samotného jazykového výkladu § 77 odst. 2 písm. a): „*jestliže držitel tohoto oprávnění závažným způsobem narušuje veřejný pořádek*“, ale i ze systematického a teleologického výkladu (srov. *a contrario* správní vyhoštění, kde postačuje narušení veřejného pořádku v minulosti, či zamítnutí žádosti o trvalý pobyt, kde lze žádost zamítnout z důvodu možného budoucího narušení). Právě tento výklad je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, což je zřejmé i z usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, kde je uvedeno, že „[p]ři výkladu pojmu veřejný

pořádek, resp. závažné narušení veřejného pořádku, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit k rozdílným okolnostem vzniku původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou užity“.

[13] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 – 146, judikoval, že zrušení povolení k trvalému pobytu se svou intenzitou odlišuje od zamítnutí žádosti o trvalý pobyt dle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a svou intenzitou se spíše blíží rozhodnutí o správním vyhoštění. Intenzita zásahu v případě zrušení trvalého pobytu tak bude zpravidla vyšší než v případě zamítnutí žádosti o trvalý pobyt.

[14] Z výše citovaného rozsudku rovněž plyne, že opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004, č. 2004/38/ES, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“), zejména čl. 27. V něm se uvádí, že musí být provedeno v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založeno výlučně na osobním chování dotčené osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Dále upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo související s generální prevencí, nejsou přípustná. Sama výhrada navíc představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat velmi restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně.

[15] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (bez bližší specifikace stěžovatelem) ani opakované porušení zákonů České republiky nutně nemusí být porušením veřejného pořádku, popř. znamenat trvalý ohrožení veřejného pořádku. Z existence odsouzení pro trestný čin lze totiž vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. Preferovat *de facto* preventivní opatření je nepřípustné. Správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Správní praxe, jež dovozuje postup, který umožňuje vytvořit systematickou a automatickou spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu, není v souladu se směrnicí č. 2004/38/ES. Dodává, že český zákonodárce navíc okruh protiprávních jednání pro případnou aplikaci § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zúžil, když stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem, nikoli pouhé narušení veřejného pořádku předpokládané směrnicí č. 2004/38/ES.

[16] Z výše uvedených důvodů se stěžovatel domnívá, že v současné době v žádném případě nemůže být řeč o tom, že by snad narušoval veřejný pořádek, natož závažným způsobem. Nechce nijak bagatelizovat vytýkanou trestnou činnost, jíž se měl dopustit, ale připomíná, že se jednalo o daňový trestný čin a nikoli o závažnější násilné trestné činy.

[17] Poznává, že z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá žádné relevantní odůvodnění, z čeho dovozují aktuálnost závažného narušení veřejného pořádku, natož

pokračování

v čem je spatřována tato závažnost. Obě rozhodnutí se zabývají jen trestnou činností spáchanou v minulosti a naprosto spekulativním hodnocením předpokladu chování stěžovatele do budoucna v rovině domněnek či spíše pocitů, a proto postupovaly nesprávně.

[18] Posouzení přiměřenosti dopadů do jeho soukromého a rodinného života považuje stěžovatel za nesprávné a nepřezkoumatelné. Pobývá na území České republiky již dlouhou dobu a má zde vytvořeno rozsáhlé zázemí. Na území České republiky žije také jeho dcera M. J. Relativně nízká frekvence návštěv ve vězení nutně neznamená, že se zrušení jeho povolení k trvalému pobytu nedotkne stěžovatelových nejbližších.

[19] Rovněž namítá nesprávnou aplikaci práva v případě řízení vedeného z moci úřední, když správní orgány přenášejí břemena tvrzení a důkazní na stranu stěžovatele, což však i v případě, kdy stěžovatel není při dokazování příliš sdílný, nezbavuje správní orgány povinnosti zjistit skutkový stav v zákonném rozsahu.

[20] Žalovaná má za to, že kasační stížnost není důvodná a odkazuje na obsah spisu včetně svého písemného vyjádření k žalobě, které je jeho součástí. Považuje rozsudek krajského soudu za správný a přezkoumatelný. K otázce narušení veřejného pořádku dodává, že stěžovatel byl již 3x pravomocně odsouzen a strávil ve výkonu trestu odnětí svobody přes 10 let. Za zcela irelevantní považuje to, že nespáchal násilnou trestnou činnost, neboť závažným narušením veřejného pořádku zcela jistě není pouze spáchání trestného činu násilného charakteru. Ze způsobu potrestání stěžovatele, jakož i ze skutečnosti, že svým jednáním způsobil škodu přesahující 23 milionů Kč, jednoznačně vyplývá, že se dopustil vysoce společensky škodlivého jednání. Na rozhodnutí žalované je proto nutno nahlížet jako na přiměřené a to i s ohledem na to, že v době rozhodnutí nebyly rodinné a soukromé vazby stěžovatele na území České republiky významné ani silné. Má za to, že veškeré podmínky § 77 odst. 2 písm. a) a písm. f) zákona o pobytu cizinců byly v daném případě splněny.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[23] Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Napadený rozsudek považuje soud za dostatečně a přesvědčivě odůvodněný.

[24] K námitce nevypořádání se všemi argumenty stěžovatele, soud uvádí, že povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (srov. náleze ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publikovaný jako N 3/36 SbNU 19; náleze ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publikovaný jako N 108/41 SbNU 349; či náleze ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publikovaný jako N 207/54 SbNU 565). K tomu dále srov. obdobně náleze Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2014, sp. zn. IV. ÚS 2468/11: „[Z]bývá dodat, že zmíněným pojmem adekvátně se z pohledu mezi nezávislého soudního rozhodování (čl. 82 odst. 1 Ústavy) rozumí požadavek přiměřeně dostatečné míry odůvodnění, tj. „rozsah této povinnosti se může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého případu“ s tím, že závazek odůvodnit rozhodnutí „nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument“ [srov. např. usnesení ze dne 25. října 1999 sp. zn. IV. ÚS 360/99 (U 68/16 SbNU 363) nebo náleze ze dne 22. září 2009 sp. zn. III. ÚS 961/09 (N 207/54 SbNU 565); srov. též rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. dubna 1994 ve věci stížnosti č. 16034/90 Van de Hurk proti Nizozemí, § 61, a ze dne 9. prosince 1994 ve věci stížnosti č. 18390/91 Ruiz Torija proti Španělsku, § 29].“

[25] Dále s odkazem na judikaturu Ústavního soudu soud konstatuje, že není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. bod 68. nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, publikovaného jako N 26/52 Sb. NU 247). Soud považuje žalobní argumenty v napadeném rozsudku krajského soudu za vypořádané, neboť soud je vypořádal a odůvodnil své závěry ve vazbě na zjištěný skutkový stav věci. Ostatně se závěry soudu stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle polemizuje, což by v případě jeho nepřezkoumatelnosti nebylo možné.

[26] Následně se soud zabýval věcným posouzením kasačních námitek.

[27] Základním předpisem upravujícím posuzovanou problematiku je v evropském kontextu směrnice č. 2004/38/ES, konkrétně její článek 27 odst. 2., na národní úrovni pak § 77 zákona o pobytu cizinců, ke kterým existuje konstantní rozhodovací praxe SDEU i Nejvyššího správního soudu.

[28] Pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ je neurčitý právní pojem, který není zákonem o pobytu cizinců definován. Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu

pokračování

ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. K těmto závěrům dospěl rozšířený senát v usnesení sp. zn. 3 As 4/2010.

[29] Rozšířený senát konstatoval, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Natož aby takové jednání samo o sobě představovalo důvody pro tak vážný zásah do práv jedince, jako je vyhoštění z území, a to v situaci, kdy se jedná o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana ČR. Na druhou stranu se rozšířený senát neztotožnil se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku sp. zn. 5 As 51/2009 (kterým opakovaně stěžovatel argumentuje), že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně.

[30] Dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince*. Tvar „narušuje“, které stěžovatel ve své stížnosti účelově chybně uvedl a postavil na něm celou svoji argumentaci, zákon nepoužívá. Ostatně gramatický výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, zatímco k objasnění smyslu a účelu právní normy slouží i řada dalších výkladových metod (srov. nálezy ÚS ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97).

[31] Smyslem § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v případě, kdy cizinec opakovaně naruší veřejný pořádek, přičemž z toho nelze logicky usuzovat, že k narušení musí docházet právě a jen v současnosti. Bylo-by naopak absurdní, aby v projednávaném případě posuzovaná závažná trestná činnost páchaná před samotným rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu byla ve vztahu k hodnocení chování cizince bez jakékoliv relevance. Je-li zkoumáno naplnění pojmu opakované narušení veřejného pořádku, nemusí být nijak významné, že se cizinec právě v době rozhodování správního orgánu dalšího narušení veřejného pořádku nedopouští. Podstatným je v této souvislosti zhodnocení chování cizince a to i v kontextu s povahou spáchané trestné činnosti, a jejich posouzení z hlediska možného trvajícího ohrožení veřejného pořádku. V projednávané věci nebyl stěžovateli pobytový status zrušen pouze z toho důvodu, že došlo k jeho odsouzení, aniž by správní orgány a následně soud přihlédly ke konkrétním okolnostem, které vedly k jeho odsouzení a ze kterých lze usuzovat na jeho osobní chování.

[32] Správní orgány přesně popsaly, kterými důkazními prostředky a skutečnostmi mají za prokázané, že se stěžovatel dopustil trestné činnosti. Vzhledem k trestním rozsudkům opakovaně odsuzujícím přímo stěžovatele nelze hovořit o generální prevenci. Naopak, jde o rozhodnutí týkající se výlučně osobního chování stěžovatele. Dále zhodnotily řadu faktorů - význam porušené normy, způsob provedení, formu zavinění i množství spáchaných trestných činů. Z těchto skutečností dovodily, že stěžovatel není dlouhodobě

ochoten respektovat základní pravidla vyjádřená v zákonech České republiky, do společnosti se dostatečně neintegrovat a z jeho dosavadního jednání vyplývá důvodná obava, že v trestné činnosti bude i nadále pokračovat. Všechny okolnosti spáchaných trestných činů ukazují na vysokou nebezpečnost chování stěžovatele (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2012, č. j. 7 As 90/2010 – 78).

[33] Tvrzení stěžovatele, že se jednalo o daňový trestný čin a nikoli o závažnější násilné trestné činy, nelze vzhledem k závažnosti trestných činů, vyčíslení způsobené škody i délce jeho odnětí svobody považovat za relevantní. Soud připomíná, že se jednalo o opakovanou trestnou činnost spočívající v nelegálním dovozu cigaret s cílem vyhnout se zaplacení dovozního cla a spotřební daně. Výše škody, která by vznikla v případě, že by trestná činnost nebyla odhalena, byla odhadnuta v prvním případě na přesahující částku 9 milionů Kč a v druhém případě na přesahující částku 13 milionů Kč. Mezi základní, trvalé a závažné zájmy každého státu se nepochybně řadí řádné plnění daňových povinností. O závažném narušení veřejného pořádku nemá vzhledem k popsaným okolnostem soud v projednávané věci žádné pochybnosti.

[34] Následně se soud zabýval námitkou nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Nejprve je nutné identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, ve kterém soud konstatoval, že: „[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život.“

[35] Dle § 174a zákona o pobytu cizinců se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délka pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzita vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[36] Existence rodinného života stěžovatele nebyla nikdy správními orgány ani krajským soudem zpochybněna. Naopak v napadeném rozhodnutí jsou obsáhle popsány způsoby i důkazní prostředky, kterými žalovaná prokazuje zjištěné rodinné vazby. Přímo z výpovědi stěžovatele bylo zjištěno, že je veden jako otec v rodném listě paní M. J., st. přísl. X. Z Cizineckého informačního systému bylo dohledáno, že je veden i jako otec paní T. T. H. N., st. přísl. X. Existenci třetího potomka zjistily správní orgány dle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. 5 T 57/2006, jehož vazby však nebyly nalezeny v Cizineckém informačním systému. Dva ze tří potomků stěžovatel během celého správního řízení ani nezminil, stroze na ně odkazuje až v žalobě.

[37] Správní orgány dále zjišťovaly pevnost rodinných vazeb mezi ním a jeho dcerou. Vězeňská služba České republiky zprávou ze dne 25. 4. 2014, na žádost správního orgánu sdělila, že stěžovatele ani dcera, ani její matka nikdy ve vězení (tj. v období od 12. 5. 2007 do 25. 4. 2014) ani jednou nenavštívily. Ani stěžovatel o návštěvu těchto osob nikdy nepožádal.

pokračování

[38] Dcera se narodila v r. X, stěžovatel byl ve výkonu trestu odnětí svobody v období od roku 2002 do 2005 a poté v letech 2007 až 2014, tzn. od jejích X. do X. let a poté opět od jejích X. do X. let, přičemž v druhém období ho ve vězení ani jednou osobně nenavštívila a o prvním nejsou údaje zjištěny. Většinu života dcery strávil stěžovatel ve vězení bez toho, aby se fyzicky viděli. Logickou úvahu správního orgánu podporuje i dopis dcery stěžovatele doručený správnímu orgánu až dva roky od zahájení správního řízení. Sama v něm poukazuje na finanční podporu, kterou jí otec poskytuje a strach z její ztráty. Zmiňuje, že s ním sice nesdílí společnou domácnost, ale i přesto je jí oporou.

[39] Správní orgán dále zjistil, že stěžovatel je dle živnostenského rejstříku držitelem živnostenského oprávnění. Jeho podnikání má být navázáno na obchodní společnost X, se sídlem O. 40, A., IČ: X, jejíž je společníkem a jednatelem. Od svého vzniku v r. 1996 však nezveřejnila jedinou účetní závěrku a nedoložila ani zakladatelské listiny. Své podnikání ostatně popřel i sám stěžovatel před trestnými soudy. Začátek pobytu stěžovatele na území České republiky se nepodařilo vyjasnit, bylo však zjištěno z evidence Rejstříku trestů fyzických osob, že již v roce 1998 byl odsouzen na území České republiky pro trestný čin spekulace, pravděpodobně zde tudíž pobývá již více než 20 let.

[40] Lze usuzovat, že se stěžovatel před svým uvězněním pohyboval ve své etnické skupině, vzhledem k průběhu a okolnostem trestného činu (místo spáchání, spolupachatelé), který byl popsán v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2004, sp. zn. 63 T 17/03.

[41] Další okolnosti, které by svědčily k prokázání tvrzených rodinných vazeb, stěžovatel nedoložil. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2001 – 60, je nezbytné, aby cizinec sám, je-li plnoletý, způsobilý k právním úkonům, tvrdil skutečnosti sloužící k ochraně jeho práva na soukromý a rodinný život. Tyto závěry lze vztáhnout především na ty skutečnosti, které mohou být zjištěny pouze od stěžovatele.

[42] Vzhledem k výše uvedenému nedosahuje zásah do stěžovatelova práva na soukromý a rodinný život takové intenzity, aby mu nemohl být pobytový status zrušen. Stěžovatel se dopustil zvláště závažného trestného činu dle § 148 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 trestního zákona a byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let. Ještě v době podmíněného propuštění se dopustil tohoto trestného činu opětovně, tentokrát byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 9 let. Obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) takového kvalifikovaného trestného činu je nutno vyhodnotit jako vysokou. Trestné činy spáchal ve spolupachatelství. To vše konal úmyslně, za účelem dosažení zisku, opakovaně a navíc v době, kdy byl podmíněně propuštěn z vězení. Výše trestu a jeho zařazení do věznice s ostrahou tak svědčí i o konkrétní společenské nebezpečnosti jednání stěžovatele s přihlédnutím ke všem okolnostem.

[43] Stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažné úmyslné trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nález

Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, navíc opakovaně, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že se svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého pobytového režimu v České republice.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[45] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1, věta první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu